

взаимодопълващи се, а че постигат-възстановяват нещо като любовно сливане в общ състав на субекта с модерния Вапцаров човек, ще се постигне автентичният мащаб на Вапцаровия замисъл за връзката между човек и живот посредством една борба под знака на верността и упорството.

Всъщност Вапцаровата вяра няма нищо общо нито с християнската религиозна, нито с комунистическата идеологическа вяра – при него вярата има характера на вярност на една истина, преобразяваща всекидневната човешка ситуация в събитието на едно отвоювано човешко безсмъртие под знака и пред лицето на смъртта. Тази истина не бива да се търси сред фасадните идеологически мотивации, чрез които Вапцаровият лирически говорител се опитва да се включи в актуалните авторитетни реторики и дискурси на своето време. Тя следва да се потърси в упоритото системно въздържание на Вапцаровия говорител да назове каквито и да е характеристики на обекта на вярата, встрани от радостта от труда, изразена чрез песен, и обичта между хората, чийто живот е по-хубав и по-мъдър. При Вапцаров има единствено воля за лява промяна посредством верността на една истина – че животът може да бъде различен (*а може, по-иначе може!*) и по-добър (*Животът ще дойде по-хубав от песен, по-хубав от пролетен ден*), стига човек да престане да схваща себе си като мърша – жертвата, самоубиеца или убиеца от «Двубой» – и започне да се преживява като безсмъртно същество в модуса на борбата с живота, преживявана ежесекундно като приятен гъдел както от самото съществуване, така и от посветената и упорстваща вярност на тази истина в състава на интегралния субект на едно ново техне на техниката и изкуството, на политиката и любовта между хората. Именно в тази перспектива може да се разбере иначе енигматичната Вапцарова фраза *Да знаеш ти живота как обичам и колко мразя празните химери!* Още веднъж е важно да се забележи дълбоката мъдрост в нарочно празното определяне на осъщественото бъдеще като... същото: като едно уж подоброено чрез повишено могъщество и блясък настояще, в което все пак животът ще бъде по-добър, по-мъдър и по-песенен, дори ако не е по-справедлив и равноправен. Тази повишена естетизация и мъдрост сякаш съдържат елемент на смирение с неизбежно компромисния резултат от всяка мелиорация, от всяка импровизация, съвместяваща очакваното подобряване (*improve*) с невъзможността за предвиждане (*improvise*). Слабостта на Вапцаровото бъдеще е особено деликатен начин да се подпъхне автентичното послание за човешката осъщественост през борбата с живота, схваната като вярност и упорство в следването на една истина – тази за възможността за по-добър живот днес и тук посредством упорстващата вярност към един по-добър живот тогава и там.